

Česká republika
NÁLEZ
Ústavního soudu

Jménem republiky

Ústavní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Kateřiny Šimáčkové (soudkyně zpravodajky) a soudců Ludvíka Davida a Jiřího Zemánka o ústavní stížnosti stěžovatelky **E. H.**, zastoupené JUDr. Martinem Smrkovským, advokátem, se sídlem Lucemburská 13, Praha 3, proti usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 6. 2013 č. j. 26 Cdo 1621/2013-134 a rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2012 č. j. 23 Co 508/2011-105, za účasti Nejvyššího soudu jako účastníka řízení a společnosti " 42 ", s.r.o., se sídlem Sokolovská 131/86, Praha 8, zastoupené Thomasem Hrubým, advokátem, se sídlem Ovocný trh 2/580, Praha 1, jako vedlejší účastnice řízení, takto:

- I. Usnesením Nejvyššího soudu ze dne 26. 6. 2013 č. j. 26 Cdo 1621/2013-134 bylo porušeno základní právo stěžovatelky zaručené čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.**
- II. Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 6. 2013 č. j. 26 Cdo 1621/2013-134 se proto ruší.**
- III. Ve zbytku se ústavní stížnost odmítá.**

Odůvodnění:

I.

1. Včas podanou ústavní stížností se stěžovatelka domáhá zrušení v záhlaví označených rozhodnutí Nejvyššího soudu a Městského soudu v Praze, a to pro porušení svého práva na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále též jen „Listina“). Řízení před obecnými soudy bylo vedeno ve věci určení neplatnosti jednostranného zvýšení nájemného a stěžovatelka v něm vystupovala jako žalobkyně. Napadeným rozsudkem Městský soud v Praze jako soud odvolací potvrdil rozsudek soudu prvního stupně, kterým byla žaloba zamítnuta. Rozsudek městského soudu stěžovatelka napadla dovoláním, které Nejvyšší soud napadeným usnesením odmítl jako opožděné. Podle Nejvyššího soudu stěžovatelka zmeškala zákonnou lhůtu k podání dovolání, neboť v této lhůtě toliko podala u soudu prvního stupně žádost o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce z řad advokátů pro dovolací řízení, kterou však nelze považovat za dovolání, a to ani dovolání blanketní. Řádné

dovolání proti rozsudku odvolacího soudu pak bylo podáno až po marném uplynutí zákonem stanovené lhůty.

2. Stěžovatelka ve své ústavní stížnosti namítá, že odmítnutím dovolání byla zbavena možnosti domáhat se spravedlivého procesu, spravedlivého posouzení věci. Svým podáním učiněným v zákonné lhůtě pro podání dovolání totiž jednoznačně vyjádřila své rozhodnutí podat dovolání; právě z toho důvodu – s ohledem na předcházející poučení, že dovolání lze podat jen prostřednictvím advokáta – žádala o ustanovení advokáta. Stěžovatelka uznává, že její podání nebylo pregnantní a nebyla v něm užita přesná právní formulace, nicméně její úmysl – k podání dovolání – byl nesporný, neboť v dané žádosti bylo jasně vyjádřeno, že ustanovení advokáta je požadováno v souvislosti s podáním dovolání. Ostatně soud prvního stupně takto, v souladu se zákonem, její podání vyhodnotil podle obsahu, protože jí i po uplynutí půl roku od podání žádosti a čtyř měsíců od uplynutí dvou měsíců od doručení rozsudku městského soudu právního zástupce pro dovolací řízení ustanovil. Naopak přístup Nejvyššího soudu svědčí toliko o jeho snaze si řešení dané věci zjednodušit a dovolací řízení jen rychle ukončit. Krom již uvedeného stěžovatelka též upozornila, že nehledě na její tíživou finanční situaci jí byla uložena rovněž povinnost uhradit náklady dovolacího řízení vedlejší účastnici

3. K ústavní stížnosti se vyjádřily též Nejvyšší soud a vedlejší účastnice řízení. Nejvyšší soud odkázal na písemné odůvodnění svého rozhodnutí a zdůraznil, že stěžovatelčino podání označené jako „žádost“ posoudil podle jeho obsahu, z něhož nevyplývalo, že by jím stěžovatelka zároveň podávala i dovolání proti rozhodnutí odvolacího soudu. Vedlejší účastnice se neztotožnila s argumentací stěžovatelky a uvedla, že obě napadená rozhodnutí obecných soudů považuje za zcela věcně správná a podanou ústavní stížnosti za zjevně neopodstatněnou. Vedlejší účastnice též doplnila, že bylo běžně přijímáno, aby i sám účastník řízení podal tzv. blanketní dovolání (do 31. 12. 2012) a posléze prostřednictvím výzvy k odstranění vad dodatečně zhojil procesní nedostatek spočívající v nesplnění povinného právního zastoupení, a to ve lhůtě pro podání dovolání. To však stěžovatelka neučinila. Občanský soudní řád přitom neumožňuje stavět běh lhůty v případě žádosti o ustanovení zástupce. Stěžovatelka tedy v daném případě podala opožděné dovolání, protože její právo na spravedlivý proces nebylo porušeno.

4. Ústavní soud konstatuje, že k vyjádření k ústavní stížnosti nevyzval též Městský soud v Praze, neboť jeho rozhodnutí bylo ústavní stížností napadeno pouze formálně, bez doplnění jakékoliv konkrétní argumentace osvětlující jeho neústavnost (viz též dále bod 19 tohoto nálezu); městský soud by se tak v důsledku neměl ani k čemu vyjádřit.

5. K posouzení ústavní stížnosti a napadených rozhodnutí si Ústavní soud vyžádal též spis Obvodního soudu pro Prahu 1 sp. zn. 13 C 394/2006, z něhož zjistil následující relevantní skutečnosti. Rozsudkem obvodního soudu ze dne 21. 7. 2011 č. j. 13 C 394/2006-90 byla zamítnuta stěžovatelčina žaloba; stěžovatelka v tomto řízení byla osvobozena od soudních poplatků (usnesení obvodního soudu ze dne 8. 1. 2008 č. j. 13 C 394/2006-12). O odvolání stěžovatelky, zastoupené již advokátem, rozhodl Městský soud v Praze napadeným usnesením ze dne 25. 4. 2012 č. j. 23 Co 508/2011-105, jímž potvrdil rozsudek obvodního soudu. Rozsudek městského soudu byl právnímu

zástupci stěžovatelky doručen dne 3. 7. 2012. Dne 20. 7. 2012 byla Obvodnímu soudu pro Prahu 1 doručena žádost stěžovatelky ze dne 19. 7. 2012, adresovaná Nejvyššímu soudu prostřednictvím obvodního soudu. V žádosti stěžovatelka uvedla, že v dané věci, specifikované spisovými značkami nalézacího a odvolacího soudu i označením účastníků řízení, „se rozhodla podat dovolání a v souvislosti se svou tíživou sociální situací si [dovoluje] požádat o ustanovení právního zástupce z řad advokátů a osvobození od soudních poplatků“; konkrétně pak požádala o ustanovení advokáta, který ji zastupoval již v odvolacím řízení. Dne 28. 1. 2013 pak Obvodní soud pro Prahu 1 usnesením č. j. 13 C 394/2006-112 o stěžovatelčině žádosti rozhodl, a to tak, že jí přiznal osvobození od soudních poplatků v plném rozsahu a navrženého advokáta ustanovil jejím zástupcem pro dovolací řízení v dané věci. Dne 27. 2. 2013 stěžovatelka prostřednictvím ustanoveného právního zástupce podala odůvodněné dovolání, navrhuje zrušení rozsudku odvolacího soudu, jakož i rozsudku nalézacího soudu. Dne 31. 5. 2013 byla věc předložena Nejvyššímu soudu k rozhodnutí o dovolání, přičemž v předkládací zprávě (č. 1. 132 spisu obvodního soudu) bylo mimo jiné uvedeno, že dovolání bylo podáno včas.

6. Usnesením Nejvyššího soudu ze dne 26. 6. 2013 č. j. 26 Cdo 1621/2013-134 bylo dovolání odmítnuto a stěžovatelce byla stanovena povinnost zaplatit žalované (vedlejší účastníci) náhradu nákladů dovolacího řízení. V citovaném usnesení Nejvyšší soud uvedl, že rozsudek odvolacího soudu, obsahující správné poučení o podmínkách podání dovolání, byl stěžovatelčinu zástupci doručen dne 3. 7. 2012; dvouměsíční lhůta pro podání dovolání tak uplynula dnem 3. 9. 2012. V této lhůtě přitom stěžovatelka podala jen podání označené jako „žádost“, které dle svého obsahu představuje žádost o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce z řad advokátů pro dovolací řízení; toto podání nelze považovat za dovolání, a to ani blanketní. Stěžovatelčino dovolání bylo prostřednictvím právního zástupce, který jí byl usnesením obvodního soudu ze dne 28. 1. 2013 ustanoven, naopak podáno až dne 27. 2. 2013, tedy po marném uplynutí zákonem stanovené lhůty. Proto – a s ohledem na nemožnost prominutí zmeškání dovolací lhůty – Nejvyšší soud podané dovolání jako opožděné odmítl. O náhradě nákladů dovolacího řízení pak Nejvyšší soud rozhodl mimo jiné s odkazem na § 146 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, pročež stěžovatelku, jejíž dovolání bylo odmítnuto, zavázal k náhradě nákladů dovolacího řízení vzniklých žalované (vedlejší účastníci).

II.

7. Ústavní stížnost je částečně důvodná.

8. Ústavní soud úvodem připomíná, v souladu se svou ustálenou rozhodovací praxí, že zásadně není oprávněn zasahovat do rozhodovací činnosti obecných soudů, neboť dle čl. 83 Ústavy je soudním orgánem ústavnosti, nikoliv součástí soustavy obecných soudů. Jeho pravomoc je tak založena výlučně k přezkumu rozhodnutí z hlediska dodržení ústavněprávních principů, tj. zda v řízení nebyly dotčeny ústavně chráněné práva a svobody jeho účastníka, zda řízení bylo vedeno v souladu s ústavními principy a zda je lze jako celek pokládat za spravedlivé. V nyní projednávaném případě přitom uvedené ústavněprávní principy dodrženy nebyly a napadeným rozhodnutím Nejvyššího

soudu došlo k porušení ústavně zaručeného práva stěžovatelky na spravedlivý proces, odůvodňujícím kasační zásah Ústavního soudu.

9. Ústavně zaručené právo na soudní ochranu a spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 Listiny garantuje jednotlivci možnost domáhat se stanoveným postupem ochrany svých práv před nezávislým a nestranným soudem, případně před jiným orgánem. Přitom onen postup k ochraně práv jednotlivce již není upraven na úrovni ústavního pořádku, nýbrž v procesních předpisech podústavního práva, které kogentně určují mimo jiné to, jaké procesní prostředky a za jakých podmínek lze v různých situacích uplatnit. Stanoveny tak běžně – a nutně – bývají i lhůty pro uplatnění jednotlivých procesních prostředků, což obecně představuje zcela legitimní omezení práva na spravedlivý proces, respektive jeho složky – práva na přístup k soudu. Pokud ovšem jednatel onen stanovený postup dodrží a soud přesto odmítne se jeho podáním zabývat a o jeho právu rozhodnout, dochází k porušení práva na spravedlivý proces, respektive k ústavně nepřijatelnému odepření spravedlnosti – *denegationi iustitiae* (srov. nález sp. zn. I. ÚS 2723/13 ze dne 1. 10. 2014; všechna rozhodnutí Ústavního soudu citovaná v tomto nálezu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>).

10. Ústavní soud přitom zdůrazňuje, že shora uvedené platí i pro řízení o dovolání před Nejvyšším soudem. Přestože dovolání představuje mimořádný opravný prostředek, jehož existence sama nepoživá ústavněprávní ochrany, rozhodování o něm – je-li už takový opravný prostředek v právním řádu zaveden – není vyjmuta z rámce ústavněprávních principů a ústavně zaručených práv a svobod. Je tudíž třeba při něm respektovat mimo jiné i základní právo účastníků na spravedlivý proces [srov. například nález sp. zn. IV. ÚS 128/05 ze dne 10. 5. 2005 (N 100/37 SbNU 355), nález sp. zn. I. ÚS 2030/07 ze dne 11. 9. 2007 (N 138/46 SbNU 301) či nález sp. zn. IV. ÚS 2117/09 ze dne 15. 3. 2010 (N 51/56 SbNU 553)]. Již dříve tak Ústavní soud rovněž konkrétně konstatoval, že pokud Nejvyšší soud odmítne dovolání jako opožděné, ačkoliv bylo podáno ve lhůtě, poruší tím ústavně garantované právo dotčeného účastníka řízení na řádný proces [nález sp. zn. III. ÚS 938/06 ze dne 15. 1. 2009 (N 9/52 SbNU 99)].

11. Ve své judikatuře Ústavní soud setrvale upozorňuje, že obecné soudy jsou při použití zákonem stanovených procesních pravidel povinny tato pravidla interpretovat a aplikovat tak, aby dodržely maximy práva na spravedlivý proces vymezené Listinou; musí tedy přihlížet k tomu, že účastník řízení svým podáním sleduje ochranu svých subjektivních práv, a nezapomínat, že základní práva nevytvářejí pouze rámec normativního obsahu podústavního práva, nýbrž i rámec jeho interpretace a aplikace. Uvedené pak platí tím spíše za situace, pokud postup obecných soudů implikuje tak významný zásah do procesního postavení účastníka řízení, jehož důsledkem je nezvratné odepření meritorního přezkumu podání tohoto účastníka (viz nález sp. zn. II. ÚS 475/13 ze dne 24. 6. 2014 a další judikaturu tam uvedenou).

12. V právě citovaném nálezu sp. zn. II. ÚS 475/13 Ústavní soud reagoval na situaci, kdy došlo zastavení řízení o žalobě stěžovatele (statutárního města), který se ve svém podání označil nejasně, a to pro údajný nedostatek jeho aktivní legitimace (neexistenci právní subjektivity žalobce). Ústavní soud zdůraznil, že obecné soudy měly v daném

případě – při pochybnostech o identifikaci účastníka řízení – volit postup vstřícnější k právu jednotlivců domáhat se ochrany svých práv soudní cestou, nikoliv mechanicky a k uvedenému právu restriktivně přistoupit k zastavení řízení. Ačkoli v nyní posuzovaném případě stěžovatelky se jedná o skutkově odlišnou situaci (dodržení lhůty pro dovolání, nikoli aktivní legitimace), lze i zde učinit obdobný závěr – obecné soudy, respektive Nejvyšší soud pochybil, pokud při posuzování stěžovatelčina dovolání nezvolil postup vstřícnější k jejímu právu na soudní ochranu, respektive na přístup k soudu.

13. Nejvyšší soud stěžovatelčino dovolání odmítl jako opožděné, neboť zhodnotil, že v zákonné dovolací lhůtě stěžovatelka podala toliko žádost o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce z řad advokátů pro dovolací řízení, nikoli samotné dovolání, a to třeba i blanketní. Její dovolání bylo naopak podle Nejvyššího soudu podáno až několik měsíců po uplynutí dovolací lhůty. Takovému závěru Ústavní soud nemůže přisvědčit.

14. Ve svém podání ze dne 19. 7. 2012, adresovaném Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu prvního stupně, stěžovatelka uvedla, že se v dané věci „rozhodla podat dovolání“, a s ohledem na svou sociální situaci proto požádala o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce z řad advokátů. Ústavní soud přitom nezpochybnuje závěr Nejvyššího soudu, že takové vyjádření nelze považovat za srozumitelné, určité a nepochybné podání dovolání, a to ani blanketního. Zároveň ovšem Ústavní soud akcentuje, že formulace ve stěžovatelčině podání umožňovala i takový výklad, že jím stěžovatelka mínila uplatnit nejen žádost o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce z řad advokátů, ale i samotné dovolání. Jednalo se tedy o neurčité podání, z něhož nebylo zřejmé, co přesně – co všechno – stěžovatelka navrhuje. Při řešení takového neurčitého podání obecnými soudy (obvodním soudem) se tudíž nabízel postup ve smyslu § 43 odst. 1 občanského soudního řádu, tj. vyzvání stěžovatelky k odstranění neurčitostí jejího podání, konkrétně k upřesnění, čeho (všeho) se domáhá. K takovému postupu byl ostatně obvodní soud povinen v souladu s § 241b odst. 1 občanského soudního řádu v relevantním znění, tj. ve znění účinném do 31. 12. 2012, který v rámci úpravy úkonů soudu prvního stupně v dovolacím řízení odkazuje též na „obdobně platící“ § 209 téhož zákona, jenž stanovuje postup pro odstranění případných vad ve včasném odvolání s odkazem na § 43 téhož zákona. Pokud nicméně obvodní soud takový postup nezvolil [a to třeba i právě proto, že stěžovatelčino podání ze dne 19. 7. 2012 pokládal nejen za žádost o osvobození od soudních poplatků a ustanovení advokáta, ale také za samotné (blanketní) dovolání], pak nelze onu neurčitost stěžovatelčina podání přičítat k její tíži. V takové situaci byly obecné soudy, respektive byl Nejvyšší soud při posuzování stěžovatelčina dovolání povinen postupovat tak, aby bylo v maximální možné míře uplatněno její právo na přístup k soudu coby elementární součást práva na spravedlivý proces zaručeného čl. 36 Listiny. Z uvedeného ustanovení a též z čl. 4 a čl. 90 Ústavy České republiky, zakotvujících základní poslání obecných soudů, jímž je ochrana základních práv a svobod, jakož i dalších práv jednotlivců, totiž vyplývá, že v pochybnostech jsou obecné soudy povinny postupovat ve prospěch – in favorem – umožnění přístupu k soudu, a to i k dovolacímu soudu, a tedy ve prospěch uplatnění subjektivních práv jednotlivců.

15. Ústavní soud tak shrnuje, že stěžovatelčino podání ze dne 19. 7. 2012 je třeba považovat za neurčité, protože obvodní soud byl – v souladu s relevantní právní úpravou, tj. občanským soudním řádem ve znění do 31. 12. 2012 – ve vztahu k němu povinen užít postup podle § 43 odst. 1 občanského soudního řádu. Pokud ovšem neurčitost stěžovatelčina podání obvodním soudem takto (tj. dle § 43 odst. 1 ve spojení s § 241b odst. 1 a § 209 občanského soudního řádu) odstraněna nebyla, bylo nutno se při jeho posuzování přiklonit k takové interpretaci jeho obsahu, která vyznívá ve prospěch stěžovatelky a jejího práva na přístup k dovolacímu soudu. Takový postup obecných soudů, a zejména Nejvyššího soudu (jde-li o hodnocení stěžovatelčina podání), byl navíc v nyní projednávané věci o to nezbytnější, že stěžovatelka v ní vystupovala v pozici zákonem chráněného subjektu – nájemkyně, brojící proti jednostrannému zvýšení nájemného žalovanou jako pronajímatelkou. Nereflektováním zmíněných skutečností a z toho vyplývajícím odmítnutím stěžovatelčina dovolání jako opožděného tak Nejvyšší soud porušil stěžovatelčino právo na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 Listiny.

16. Ústavní soud nicméně považuje za nezbytné zdůraznit, že k primárnímu pochybení, které v důsledku přispělo k vyhodnocení stěžovatelčina dovolání jako opožděného Nejvyšším soudem, došlo u obvodního soudu. Jak uvedeno výše, obvodní soud měl rozpoznat neurčitost stěžovatelčina podání a tuto odstranit za použití postupu dle § 43 odst. 1 občanského soudního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2012. Kromě tohoto však pochybnosti o včasnosti stěžovatelčina dovolání vůbec nemusely vzniknout, pokud by obvodní soud po podání stěžovatelčiny žádosti ze dne 19. 7. 2012, doručené mu dne následujícího, postupoval promptněji. Stěžovatelka totiž své podání učinila šestnáctý den běhu dovolací lhůty, tedy v dostatečném časovém předstihu, tak aby ještě v průběhu dovolací lhůty mohlo být rozhodnuto o její žádosti o osvobození od soudních poplatků a ustanovení advokáta a následně mohlo být podáno její odůvodněné dovolání sepsané ustanoveným advokátem. Této okolnosti ovšem obvodní soud vůbec nedbal a na stěžovatelčino podání reagoval až usnesením ze dne 28. 1. 2013, tj. po více než šesti měsících. S právě popsányi nedostatky v úkonech obvodního soudu v dovolacím řízení byl nicméně Nejvyšší soud povinen se vypořádat a na ně reagovat způsobem ústavně konformním, tj. vyložením nejasného textu stěžovatelčina podání ze dne 19. 7. 2012 ve prospěch jejího práva na přístup k soudu.

17. Ústavní soud tedy uzavírá, že usnesením Nejvyššího soudu ze dne 26. 6. 2013 č. j. 26 Cdo 1621/2013-134 došlo k ústavně nepřipustnému zásahu do základního práva stěžovatelky na spravedlivý proces, zejména k nepřipustnému odepření přístupu k soudu v důsledku chybného vyhodnocení stěžovatelčina dovolání jako opožděného. Ústavní soud konstantně zdůrazňuje, že **základní práva nevytvářejí pouze rámec normativního obsahu podústavního práva, nýbrž i rámec jeho interpretace a aplikace. Z toho rovněž vyplývá, že při posuzování neurčitého či jinak nejasného podání, které může být podáním zahajujícím řízení před soudem, – kupříkladu žádosti o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce z řad advokátů s vysvětlením, že žadatel se rozhodl podat dovolání v konkrétní věci – jsou obecné soudy povinny volit postup vstřícnější k právu jednotlivce na soudní ochranu. Pokud nepřistoupí k odstranění nejasností takového podání zákonem předvídaným způsobem (v dovolacím řízení § 43 odst. 1 ve spojení s § 241b odst. 1 občanského soudního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2012; § 241b občanského**

soudního řádu v aktuálním znění zákona č. 404/2012 Sb.), pak je třeba, aby se při jeho posuzování přiklonily k takové interpretaci jeho obsahu, která vyznívá ve prospěch práva dotčeného jednotlivce na přístup k soudu. Naopak restriktivní postoj při vyhodnocování takového nejasného podání, vedoucí k odepření věcného přezkumu obecného soudu, zakládá porušení základního práva dotčené osoby na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 Listiny spočívající v odepření spravedlnosti. Právě takového restriktivního přístupu a z něj vyplývajícího porušení základního práva stěžovatelky se dopustil i Nejvyšší soud v nynější věci.

18. Ústavní soud tudíž podané ústavní stížnosti, pokud směřovala proti usnesení Nejvyššího soudu, vyhověl a toto rozhodnutí zrušil, a to v souladu s § 82 odst. 1 a 3 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“). Ústavní soud rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť od něj nebylo lze očekávat další objasnění věci (§ 44 téhož zákona). Ústavní soud upozorňuje, že toto jeho rozhodnutí žádným způsobem nepředjímá budoucí rozhodnutí dovolacího soudu o podaném dovolání (mimo závěr o jeho včasnosti).

19. Pokud však stěžovatelčina ústavní stížnost směřovala též proti rozhodnutí Městského soudu v Praze jako soudu odvolacího ve věci samé, Ústavní soud konstatuje, že ústavní stížnost v tomto rozsahu nebyla nijak blíže odůvodněna. Navíc i pokud by byla odůvodněna, s největší pravděpodobností by nehledě na případně uvedené argumenty byla shledána nepřípustnou ve smyslu § 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu, neboť za situace, kdy toto meritorní rozhodnutí dosud nebylo podrobeno přezkumu Nejvyššího soudu, ale na něj čeká, by byl ústavněprávní přezkum předčasný. Podaná ústavní stížnost tak v rozsahu směřujícím proti rozsudku Městského soudu v Praze byla odmítnuta jako zjevně neopodstatněná dle § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu, respektive jako nepřípustná dle § 43 odst. 1 písm. e) téhož zákona.

Poučení: Proti rozhodnutí Ústavního soudu se nelze odvolat.

V Brně dne 23. října 2014

Kateřina Šimáčková
předsedkyně senátu